

Sygn. akt: I C 559/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	ASR Marcin Borodziuk
Protokolant:	p.o. sekretarz sądowy Hubert Tomaszewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 maja 2018 r. w S.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko S. A.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 599/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 23 maja 2018 r.

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. pozwem z dnia 17 stycznia 2018 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego S. A. kwoty 330 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany w dniu 11 kwietnia 2014 roku zawarł umowę pożyczki nr (...), na podstawie której otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu „na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie”. Pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania.

W dniu 28 czerwca 2017 roku (...) zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na rzecz powoda całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z pozwanym.

Strona pozwana, choć odpis pozwu i zawiadomienie o terminie wyznaczonym na rozprawę zostały jej skutecznie doręczone, nie stawiła się, nie domagała się rozpoznania sprawy w jej nieobecności, ani też nie zajęła stanowiska w sprawie ustnie lub na piśmie.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia:

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. w dniu 28 czerwca 2017 r. zawarł z (...) umowę przelewu wierzytelności. Zgodnie z ust. 3 pkt 1 tej umowy sprzedawca sprzedał na rzecz

nabywcy Wierzytelności, wymienione w załączniku nr 1. Według definicji zawartych na wstępie umowy, pierwotnym pożyczkodawcą był (...) Spółka Akcyjna w W., który następnie przeniósł na zbywcę wierzytelności. W elektronicznym załączniku do tejże umowy zamieszczono wierzytelność wobec S. A., oznaczając jej wysokość na 236,35 zł – „kapitał” i 84,49 zł – „odsetki”.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji, k. 19-32)

W dniu 17 stycznia 2018 r. powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym stwierdzono, że w dniu 28 czerwca 2017 r. Prokura (...) z siedzibą we W. nabył od (...) wierzytelność wobec S. A., wynikającą z umowy pożyczki nr (...). Wysokość zobowiązania dłużnika na dzień wystawienia wyciągu określono na 330 złotych, w tym należność główna w kwocie 236,35 złotych oraz odsetki w kwocie 93,65 złotych.

(dowód: wyciąg z ksiąg funduszu k. 14)

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dokumentach prywatnych złożonych przez powoda, których autentyczność nie budziła wątpliwości. Kwestia ta nie była przedmiotem zarzutów strony pozwanej, która nie zajęła stanowiska w sprawie. Także z urzędu Sąd nie dostrzega jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby podważyć pochodzenie tych dokumentów od wymienionych w nich osób.

Należy mieć jednak na uwadze, że stosownie do treści art. 245 kodeksu postępowania cywilnego, dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dlatego też niestwierdzenie przez Sąd podstaw do podważenia domniemania autentyczności i prawdziwości pochodzenia dokumentów nie implikuje prawdziwości twierdzeń, które są w nich zawarte (tj. ich merytorycznej treści).

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Orzekanie w warunkach rozprawy zaocznej oznacza możliwość uznania twierdzeń powoda za prawdziwe, choćby nie przedłożył żadnych dowodów. Jednakże Sąd każdorazowo ma obowiązek ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a przepis art. 339 § 2 k.p.c. nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, sygn. akt I CKU 85/98).

W niniejszej sprawie poprzestanie na podzieleniu twierdzeń o faktach zawartych w pismach procesowych powoda nie było możliwe. Powód nad wyraz lakonicznie odniósł się do treści umowy, jaka miała łączyć pozwanego z pierwotnym wierzycielem. Wskazał, że S. A. na podstawie tej umowy otrzymał „określoną w niej” kwotę, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach „precyzyjnie określonych w umowie”. Jednocześnie powód nie przytoczył jakichkolwiek przedmiotowo istotnych postanowień wskazanej umowy, ani nie dołączył tej umowy. Z twierdzeń zawartych w pozwie nie wynika nawet, z jakim podmiotem umowa ta miała zostać zawarta.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Po myśli art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jak stanowi art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Należy wskazać, że w procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, kognicja sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał

dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem. Warunkiem więc otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, LEX nr 402304). Dodać także należy, że nie może być przy tym wątpliwym, kto był pierwotnym wierzycielem, wobec kogo dłużnik zaciągnął zobowiązanie.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy wskazać należy, że strona powodowa, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, powinna już w pozwie zawnieioskować wszelkie dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia. Strona powodowa powinna również dołączyć do pozwu wszelkie dokumenty, z których wynika, że określona wierzytelność przysługująca od określonego dłużnika, w tym przypadku od pozwanego S. A., istnieje w dochodzonej wysokości i jest wymagalna, a powód jest uprawniony także do naliczania odsetek we wskazanej wysokości. Strona powodowa nie dołączyła jednak umowy łączącej pozwanego z wierzycielem pierwotnym, na którą powoływała się w uzasadnieniu pozwu.

Nie sposób więc ustalić, czy, z kim, oraz jakiej treści umowę miał zawrzeć pozwany. W świetle treści umowy przelewu wierzytelności budzi także wątpliwości, czy w ogóle doszło do skutecznego ciągu cesji wierzytelności z pierwotnego pożyczkodawcy na rzecz powoda, albowiem zbywca wierzytelności sam miał nabyć zbywane wierzytelności w drodze cesji od innego podmiotu.

Dowodu na istnienie roszczenia oraz na jego wysokość nie stanowi przedłożony wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego. Zgodnie z art. 194 § 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Przy czym moc prawna dokumentów urzędowych w postaci ksiąg rachunkowych, wyciągów z tych ksiąg oraz oświadczeń, o których mowa wyżej, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym.

Z uwagi na treść powołanego przepisu, przedmiotowy wyciąg stanowi co najwyżej dowód tego, że jego wystawca złożył zawarte w nim oświadczenie (art. 245 k.p.c.). Zaświadcza on zatem okoliczność, że w księgach funduszu zostało wpisane określone zobowiązanie dłużnika. Jednocześnie brak podstaw by uznać, że tego rodzaju jednostronne oświadczenie wiedzy powoda jest wystarczające dla wykazania istnienia i treści stosunku umownego, zawartego między stronami umowy pierwotnej. Brak jakiegokolwiek oświadczenia pochodzącego od tych podmiotów, w szczególności zaś od pozwanego, nie pozwala na przyjęcie, by były one związane stosunkiem umownym zgodnie z twierdzeniami pozwu.

Zważywszy na treść art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości oraz jej wymagalności, a także obowiązek wykazania skutecznego ciągu cesji wierzytelności poczynając od pierwotnego wierzyciela.

Z uwagi na powyższe powództwo należało oddalić w całości.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...).

S., (...)